

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 176/2026
04.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против тужених Агенције за вођење спорова у поступку приватизације са седиштем у Београду, као правног следбеника Агенције за приватизацију, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из ... и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужилаца и тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1569/25 од 12.06.2025. године, у седници одржаној 04.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужилаца и тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1569/25 од 12.06.2025. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужилаца и тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1569/25 од 12.06.2025. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 257/22 од 16.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности у односу на тужену Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације. Ставом другим изреке, одбачен је као недозвољен приговор месне ненадлежности у односу на тужену Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, као правни следбеник Агенције за приватизацију да солидарно са Компанијом „Internacional CG“ дп Београд- у стечају и Компанијом „Generalexport“ дп Београд- у стечају, тужиоцима исплати новчану накнаду по основу оствареног радног стажа и то тужиљи АА

995.588,51 динара, тужиоцу ББ 899.589,30 динара, тужили ВВ 419.506,88 динара и тужили ГГ 947.605,92 динара, све са законском затезном каматом од 01.10.2024. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у односу на тужену Републике Србију због пресуђене ствари. Ставом петим изреке, обавезане су тужене Агенција за вођење спорова у поступку приватизације и Република Србија да тужиоцима на име наканде трошкова парничног поступка солидарно исплате 2.687.067,50 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке, у преосталом делу захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка је одбијен као неосновна. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене тужене Агенција за вођење спорова у поступку приватизације за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1569/25 од 12.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене Агенција за вођење спорова у поступку приватизације и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом и другом изреке, у делу става трећег изреке којим је обавезана тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације тужиоцима исплати и то тужили АА 995.588,51 динара, са законском затезном каматом на износ од 322.132,74 динара од 01.10.2024. године до исплате, тужиоцу ББ 899.589,30 динара, са законском затезном каматом на износ од 290.274,05 од 01.10.2024. године до исплате, тужили ВВ 419.506,88 динара, са законском затезном каматом на износ од 130.884,39 динара од 01.10.2024. године до исплате и тужили ГГ 947.605,92 динара, све са законском затезном каматом на износ од 306.220,42 динара од 01.10.2024. године до исплате, као и уставу седмом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става трећег изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације да им исплати законску затезну камату и то тужили АА износ од 673.454,77 динара од 01.10.2024. године до исплате, тужиоцу ББ на износ од 609.315,25 динара од 01.10.2024. године до исплате, тужили ВВ на износ од 288.622,49 динара од 01.10.2024. године до исплате и тужили ГГ на износ од 641.385,50 динара од 01.10.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде, у односу на тужену Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације, тако што је Агенција за вођење спорова у поступку приватизације обавезана да тужиоцима на име наканде трошкова парничног поступка исплати 1.420.764,50 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка 2.687.067,50 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужилаца и тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци и тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације су благовремено изјавили ревизије, побијајући је и то тужиоци у делу којим је преиначена одлука о законској затезној камати на главно потраживање и одлука о трошковима парничног поступка, а тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације у делу којим је одбијена жалба тужене и првостепена пресуда потврђена, као и у делу одлуке о трошковима поступка, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи као изузетно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизијама као изузетно дозвољеним на основу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом, након оцене неоснованости истакнутог приговора недостатка пасивне легитимације на страни тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације и приговора застарелости потраживања, обавезана је тужена Агенција да солидарно са Компанијом „Internacional CG“ дп Београд- у стечају и Компанијом „Generalexport“ дп Београд - у стечају, тужиоцима исплати неисплаћену накнаду по основу оствареног радног стажа код ових Компанија, по основу Социјалног програма који је саставни део Програма реструктурирања ових Компанија, који су прихваћени решењима Агенције за приватизацију (правног претходника тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације), а којима је предвиђена исплата новчане накнаде запосленима у висини од нето 200 евра за сваку пуну годину радног стажа.

По оцени Врховног суда солидарна обавеза тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације постоји због пропуста њеног правног претходника Агенције за приватизацију у поступку усвајања Социјалног програма, као органа надлежаног за спровођење поступка реструктурирања послодавца тужилаца Компаније „Internacional CG“ дп Београд- у стечају и Компаније „Generalexport“ дп Београд - у стечају. О овом питању изражен је став у пресуди Врховног касационог суда Рев2 1341/2016 од 31.01.2018. године, након одлуке Уставног суда Уж 2049/2013 од 04.10.2013. године, која је прихватила становиште у одлуци Уж 4639/2012 од 08.05.2013. године, и која има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији као и подносиоци уставне жалбе у том предмету, сагласно одредби члана 87. Закона о уставном суду. Пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање исплате тражене накнаде у односу на Агенцију (пасивна легитимација, одговорност за накнаду штете, обим накнаде штете и рок застарелости потраживања).

Одлука о законској затезној камати на износ главног потраживања тужилаца донета је применом члана 279. ст. 1. и 2. ЗОО којим је прописано правило о забрани тзв. анатоцизма, тј. да на доспелу, а неисплаћену камату не тече затезна камата. Како се дакле не може наплаћивати камата на камату, одбијен је тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износе који представљају обрачунату законску затезну камату до дана вештачења. Таква одлука је у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом.

Ревизијама се с позивом на погрешну примену материјалног права, оспорава и одлука о трошковима парничног поступка. По оцени Врховног суда, одлука о трошковима парничног поступка, као споредног потраживања, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу

равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе.

Из наведених разлога нема услова за одлучивање у ревизијама као о изузетно дозвољеним, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст. 1. и 3.)

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 26.09.2011. године. Тужиоци се се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности предмета спора односно главног захтева сваког од тужилаца засебно. Вредност предмета спора највишег побијаног дела правноснажне пресуде је 995.588,51 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизије нису дозвољене у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизије су изјављене и против решења којим је одлучено о трошковима парничног поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизије нису дозвољене.

Чињеница да су одлука о законској затезној камати на износ главног потраживања и одлука о трошковима парничног поступка побијаном другостепеном пресудом преиначене, не утиче на дозвољеност ревизија, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном

поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. и 3. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке

Тужиоцима не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била потребна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**